

по този ледъ, освенъ Нансенъ, който бѣше взелъ съ себе си трима другари и още двама проводници, свикнали да живѣятъ на далечния северъ и бѣ тръгналъ за Гренландия. Пжтешественицитѣ имали само лижи и шейни, въ които тѣ сами возили храната и другитѣ потрѣби.

По-рано Нансенъ вече билъ минавалъ на корабъ край Гренландия и се любовалъ на блѣстящитѣ подъ слънцето ледове. Втори пжтъ той дошелъ въ Гренландия въ началото на месецъ юлий. Тамъ, дето той излѣзълъ, слънцето не стояло постоянно на небосклона, а вечеръ захождало за кратко време, понеже той билъ не много далечъ на северъ. И все пакъ, когато Нансенъ се възкачилъ на една висока планина, не видѣлъ нищо друго, освенъ ледъ и снѣгъ.

Въ по-близкитѣ северни страни слънцето сжщо не захожда лѣте, но тамъ снѣгътъ се топи, никнатъ цвѣтя. Впрочемъ, туй бива само по високитѣ пѣсъчливи мѣста, които сж на припекъ. Макаръ слънцето и да грѣе цѣли денонощия, но малко стопля и ледътъ се топи само отгоре. Земята отайва само плитко отгоре, а извжтре тя си остава вѣчно замръзнала. Низкитѣ мѣста, отдето водата не може да изтича презъ това време, се обрѣщатъ въ блата, покрити съ мѣхъ. Тамъ нѣма гори и макаръ да има дървчета, особено покрай рѣчнитѣ брѣгове, но тѣ сж низки или полегнали по земята. Най-добре тамъ вирѣе единъ видъ низка брѣза. Тия голи мѣста, които се начеватъ тамъ, гдето слънцето не захожда, презъ най-тъмния лѣтенъ день, въ Сибиръ и въ Архангелскъ (Русия), се наричатъ „тундри“. Безъ да се гледа на храсталцитѣ, цвѣтията, езерата и рѣчицитѣ, тундрата е извънредно еднообразна, пущинякъ. Тя не е съвсѣмъ плоска, но високитѣ мѣста, хълмоветѣ и могилитѣ не радватъ окоето.

Небето надъ тундрата рѣдко бива ясно и чисто, — разказва пжтешественикътъ Бремъ, — макаръ, че и тамъ слънцето грѣе непрестанно цѣли месеци. Когато следъ горещи дни настане буря, небето става тъмно, черно-сиво, тежки облаци се спускатъ низко, а слънцето все пакъ свети мажду тѣхъ и еднообразната пустиня добива вълшебна красота. Когато средъ лѣтна нощъ грѣе слънцето, голѣмо, тъмно-червено, когато всички облаци долу сж обиколени съ пурпуръ, когато ребрата на височинитѣ изпъкватъ средъ широкия пламененъ вѣнецъ отъ лжчи, когато розовиятъ отблѣсъкъ легне върху кафяно-зеления просторъ — тогава тази пустиня представлява чудна картина!

Щомъ снѣгътъ начене да се топи, по тундрата се явяватъ животни, които лѣте живѣятъ тамъ. Дохаждатъ северни елени и вълци; рѣкитѣ се препълнятъ съ риба, прилитатъ птици, виятъ гнѣзда и люпятъ малки. Но тундрата си има свои животни, които и зиме живѣятъ въ нея. Главното нейно животно е северната лисица, която зимѣ бива бѣла, като снѣга, а лѣте — сива, като камънитѣ. Другитѣ животни